

Ținut în picioare în furtunile vieții

Matei 14.22-28: *Și îndată El i-a obligat pe ucenicii Săi să intre în corabie și să treacă înaintea Lui de cealaltă parte, până va da drumul mulțimilor. Și după ce a dat drumul mulțimilor, S-a suit pe munte, deoparte, ca să Se roage; și când s-a făcut seară, era singur acolo, iar corabia era acum în mijlocul mării, bătută de valuri, pentru că vântul era împotriva. Dar, la a patra strajă din noapte, El a pornit spre ei, umblând pe mare. Și ucenicii, văzându-L umblând pe mare, s-au tulburat, spunând: „Este o nălucă!”; și, de frică, au strigat. Dar Isus le-a vorbit îndată, spunând: „Îndrăzniți; Eu sunt, nu vă temeți!” Și Petru, răspunzându-I, a spus: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape”.*

Introducere

Să ne amintim de întâmplarea cea mai des citată, care este relatată în evanghelii. Era noapte și ucenicii Domnului nostru se aflau pe Marea Galileii. Domnul era pe partea muntelui liniștită în rugăciune cu Tatăl Său, și noi putem fi siguri că ucenicii Lui au fost amintiți în această rugăciune. Cu toate acestea El a privit prin întuneric și i-a văzut vâslind zadarnic, căci valurile se ridicau. Inima Lui era plină de compasiune, când a văzut cum furtuna îi pune în pericol, și astfel a părăsit retragerea Lui plină de pace și a mers pe mare, ca să vină la ei. Apariția Lui, pe când mergea de la un val la altul, i-a făcut să se teamă, însă curând au fost liniștiți prin glasul Lui. Cât de copleșitoare trebuie să fi fost pacea, atunci când L-au auzit spunând: **Îndrăzniți; Eu sunt, nu vă temeți!** Cu adevărat, este bine să auzi glasul Domnului prin furtunile nopții și în ziua necazului și suferinței să ști că El este prezent.

Petru, înflăcărat, plin de admirație pentru Domnul și gata să riște mult, ca să fie aproape de El, părăsește corabia ca să-L însoțească acolo unde umbla El. Însă el se afla în împrejurări noi și necunoscute de el, împrejurări în care creatura putea numai să se scufunde și să moară. Însă aici ajungem la momentul cel mai frumos al acestei relatări unice în felul ei. El simte nevoia lui îngrozitoare și strigă la Domnul, și „îndată Isus a întins mâna și l-a apucat” și l-a ținut în picioare. Și împreună cu Stăpânul acelei furtuni, Petru a umblat peste vârful valurilor. Furtuna vuia încă sălbatică, și marea se ridica în spumă la picioarele lui, dar el era ținut în picioare de o mână atotputernică și mergea alături de Domnul, de nezduduit, fără teamă și mângâiat.

Isus vine în furtunile noastre

Să încercăm să înțelegem întâmplarea aceasta. Domnul, care stă peste potop și de pe tronul liniștii veșnice domină valurile, dă ucenicilor Săi ajunși în nevoie nu numai sprijin, ca un spectator plin de înțelegere, care nu cunoaște din experiență necazurile de care ei au parte. Nu, El a coborât pe valuri, din pacea veșnică a cerului în furtunile în care ucenicii Lui preaiubiți se istoveau; vântul bătea asupra Lui și valurile Îl izbeau. Când ucenicii Lui L-au văzut, s-au temut și credeau că ar fi o fantomă. Dar El nu era un duh, El era un Om, și El este un Om. Aceasta este ceva uimitor: deoarece copiii sunt părtași cărnii și sângelui, și El, Domnul slavei, a luat parte la ele, pentru ca El să cunoască prin propria experiență sălbătică furtunii, care amenință omenirea noastră slabă și sunt capabile să distrugă credința noastră. El a fost ispitit în toate, în același fel ca noi, cu excepția păcatului, și de aceea El poate să ne sprijine cu un sentiment desăvârșit de omenesc și totuși divin. Cuvântul a devenit carne și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr.

Domnul ne prinde de mână

Era mâna unui Om, în care era puterea lui Dumnezeu, care a ținut pe Petru în noaptea aceea memorabilă. Este mâna unui Om, a Omului Isus, care simte slăbiciunile noastre, care este întinsă spre noi și care ne ține în picioare în mijlocul valurilor care se dezlănțuie împotriva noastră. El este Fiul lui Dumnezeu, Cel veșnic și neîngrădit în putere, însă un Om, care ne-a iubit așa de mult, că a murit pentru noi, ca să elibereze sufletele noastre de frica de moarte și să ne facă să triumfăm pentru totdeauna. Și El trăiește din nou ca Om la dreapta lui Dumnezeu, ca să Se folosească pe Sine Însuși totdeauna pentru noi.

Dorim să accentuăm cu plăcere față de cititorii noștri acest adevăr mare, nu ca o învățătură, ci ca o realitate, care mai întâi devine cunoscută credinței, și apoi în mod binecuvântat în experiență. Despre aceasta era vorba la Petru, el personal a avut parte de el, însă este o experiență pe care o pot face creștinii, atunci când apele întristării năvălesc asupra lor. Da, când grijile năpustesc asupra noastră ca valurile mării, fiecare în parte poate fi sprijinit de acea mână puternică, pentru ca el să fie mai mult decât un biruitor în împrejurări care îl amenință să-l ducă apele. Ce încurajare pentru noi este în istorisirea despre scăparea și strâmtorarea lui Petru, care s-a întins și a ajuns la inima Mântuitorului, și despre mâna Mântuitorului, care S-a întins să prindă pe sfântul Său care se scufunda, să-l ajute în nevoia lui, să alunge frica lui și să întărească credința lui. Petru a umblat mână în mână cu Domnul său, până s-a liniștit furtuna.

Este Domnul nostru astăzi mai puțin în stare să facă ce a făcut atunci? Nu. Are El compătimire mai puțină? Nu. El este „același, ieri și azi și în veșnicie”. Într-adevăr, noi nu-L vedem așa cum L-a văzut Petru, însă „ferice de cei care nu au văzut și au crezut”. Mâna Lui încă mai ține în picioare pe sfinții Săi și fie ca credința să-L țină mult mai tare decât L-a ținut Petru.